

David Blunkett truca de matinada

“**E**ren les cinc hores de la matinada quan van trucar al timbre de casa, mentre la família dormia profundament. Van despertar de sobte, amb el cor a la gola; sis homes uniformats obrien la porta a colps i enfilaven les escales cap a les habitacions de dalt. Els agents, que s'identificaren de viva veu com a membres dels cossos de seguretat de l'estat, van passar en tromba al dormitori dels pares i els van encanonar amb armes de repetició.”

Si aquest passatge fóra part d'un nou guió televisiu, probablement el veuríem al programa *The real CSI* (escenes gravades sobre investigacions criminals no fictícies de la policia federal nord-americana) que el britànic Channel Five emet a les nits des de mitjan novembre. Perquè la descripció és real: advocats del gabinet Tyndallwoods han explicat com va arribar a la presó d'alta seguretat de Belmarsh un dels seus clients, un dels onze ciutadans estrangers que romanen detinguts en règim indefinit sota la llei de seguretat antiterrorista (ACSA) i que desesperen atrapats en un inversemblant buit legal.

Aquest setmanari ha accedit al darrer informe de 2004 sobre Belmarsh, firmat per Anne Owers, inspectora en cap. Owers va intercanviar breus converses amb els presos sospitosos de terrorisme i hi confirma que “van ser traslladats a la presó sense haver estat interrogats a cap comissaria, se'ls va negar qualsevol telefonada a familiars o advocats, i tampoc no van tenir cap tipus de suport lingüístic amb intèrprets en els casos en què el desconeixement de l'anglès ho aconsellava clarament”.

Des de l'11 de setembre de 2001, les autoritats britàniques han efectuat 622 detencions per causes relacionades amb activitats terroristes. Solament en 69 casos hi ha hagut càrrecs, i d'ells, 15 han estat convictes en diversos graus.

La història dels onze homes reclosos a les unitats d'alta seguretat de les presons de Woodhill i Belmarsh pertany a una altra carpeta: oficialment, representen un risc per a la seguretat nacional del Regne Unit, però el Ministeri de l'Interior no disposa de proves suficients per condemnar-los; sense acusació i sense cap possibilitat d'anar a judici, però, són retinguts de manera il·limitada. Les dades inculpatòries que maneja el Govern no poden ésser comunicades ni tan sols als defensors legals dels reclusos, ja que aquestes es troben protegides pel secret d'estat. Alguns dels presos no han rebut cap notificació on se'ls aclarira què els ha ocorregut més d'un any després d'haver estat apartats dels seus treballs, de les seues famílies... del món, en definitiva. Com si un malson s'haguera fet realitat.

Justícia. Nou jutges de la cambra alta del Parlament, la Cambra dels Lords, seuen als seus despatxos; tenen damunt les taules els informes d'una acció legislativa controvertida. A l'empara d'aquesta llei, l'ACSA, continuen en captivitat onze homes que ni tan sols poden ser identificats per tal de no posar en perill les vides de les famílies, ni al Regne Unit ni als països d'origen: Algèria, Egipte, el Marroc i Tunísia. Algunes altres de les escasses dades que es coneixen són: les dimensions de les cel·les, 3 metres per 180 centímetres, i les hores

El Regne Unit és l'únic país de la Unió Europea on la convenció internacional dels Drets Humans ha estat suspesa: després que els EUA fossin atacats l'11-S, el Govern britànic va declarar l'estat d'emergència. La Cambra dels Lords n'estudia a hores d'ara la continuïtat. Del seu veredictes depèn el cap del secretari de l'Interior, David Blunkett.

La presó d'alta seguretat de Belmarsh, on hi ha alguns dels reclusos més perillosos de la Gran Bretanya. La manca de respecte als drets humans és constant des de l'11 de setembre de 2001.

durant les quals no poden sortir-ne, exactament 22.

Per comprendre el significat d'aquestes detencions i per què organitzacions internacionals pro drets humans pressionen amb gran duresa verbal el Govern britànic, EL TEMPS n'ha demanat opinió a Ben Ward tot aprofitant una visita seua a Londres. Ward és un dels especialistes en dret internacional més reputats, com a membre del Consell Especial de la secció d'Europa i Àsia Central d'Human Rights Watch: "L'aplicació de l'ACSA ha socavat la protecció dels drets humans al país i, de fet, impedeix el desenvolupament d'una estratègia antiterrorista efectiva. Ha malmès les relacions comunitàries i racials i, sens dubte, ha pertorbat la voluntat de la comunitat musulmana de col·laborar amb els serveis de seguretat. Vivim en un estat d'emergència, les autoritats violen així la Declaració Internacional dels Drets Humans, i això afecta tothom, a pesar que les víctimes siguin ciutadans estrangers."

Amnistia Internacional presentà a l'agost l'afet al Tribunal d'Apel·lació del

Regne Unit sobre la base que certes informacions utilitzades en la detenció dels presos havia estat obtinguda mitjançant tortures. La resposta del Tribunal va ser que les informacions eren "acceptables si en les pràctiques no han participat membres dels cossos policials o de seguretat britànics". Amnistia Internacional ha qualificat la sentència de "bestiesa" i desconfia obertament de la "utilitat" de les declaracions forçades. No són els únics a fer-ho: Peter Heap, que va ser alt funcionari de la diplomàcia britànica, ha escrit en la premsa que "bona part dels reports de l'MI6 (serveis d'intel·ligència) són comprats. Les fonts són dubtoses, els analistes no hi tenen accés i no poden jutjar-les adequadament". Ben Ward ens comenta que temen que els serveis secrets dels països d'origen dels detinguts, on són perseguits per desafecció al règim, estiguin esbiaixant les dades del Ministeri de l'Interior del Regne Unit.

Eurodiputats com Jean Lambert i Sarah Ludford s'han incorporat darreterament a una altra institució civil de pes, la CACC (Campanya contra la crimina-

lització de les comunitats), un organisme d'àmbit exclusivament britànic i amb més de 20 anys de trajectòria, que el dia 4 d'abril de 2004 va engegar una setmana de protesta pública enfront dels murs de Belmarsh.

En juny passat, el Tribunal Suprem dels Estats Units va criticar l'administració Bush per tractar com un "forat negre legal" la presó de Guantánamo, que els activistes pro drets humans equiparen a les britàniques Woodhill i Belmarsh. La contestació del secretari de l'Interior, David Blunkett, ensumant-se la pujada de to del moviment contrari a la "detenció indefinida", va ser l'anunci que el Govern Blair dotaria els serveis d'intel·ligència de més poders, augmentaria el personal de l'MI6 fins al miler d'oficials per l'any 2007 i exigiria de les instàncies judicials que acceptaren com a prova les gravacions de converses sense ordre prèvia. El Partit Conservador va callar, i el Partit Liberal, per boca del seu responsable d'Afers Interiors, Mark Oaten, va manifestar: "Ens sentirem més segurs com més maneres tinguem d'aconseguir informació."

**Des de l'11 de setembre de 2001
les autoritats britàniques han detingut
622 persones per activitats terroristes**

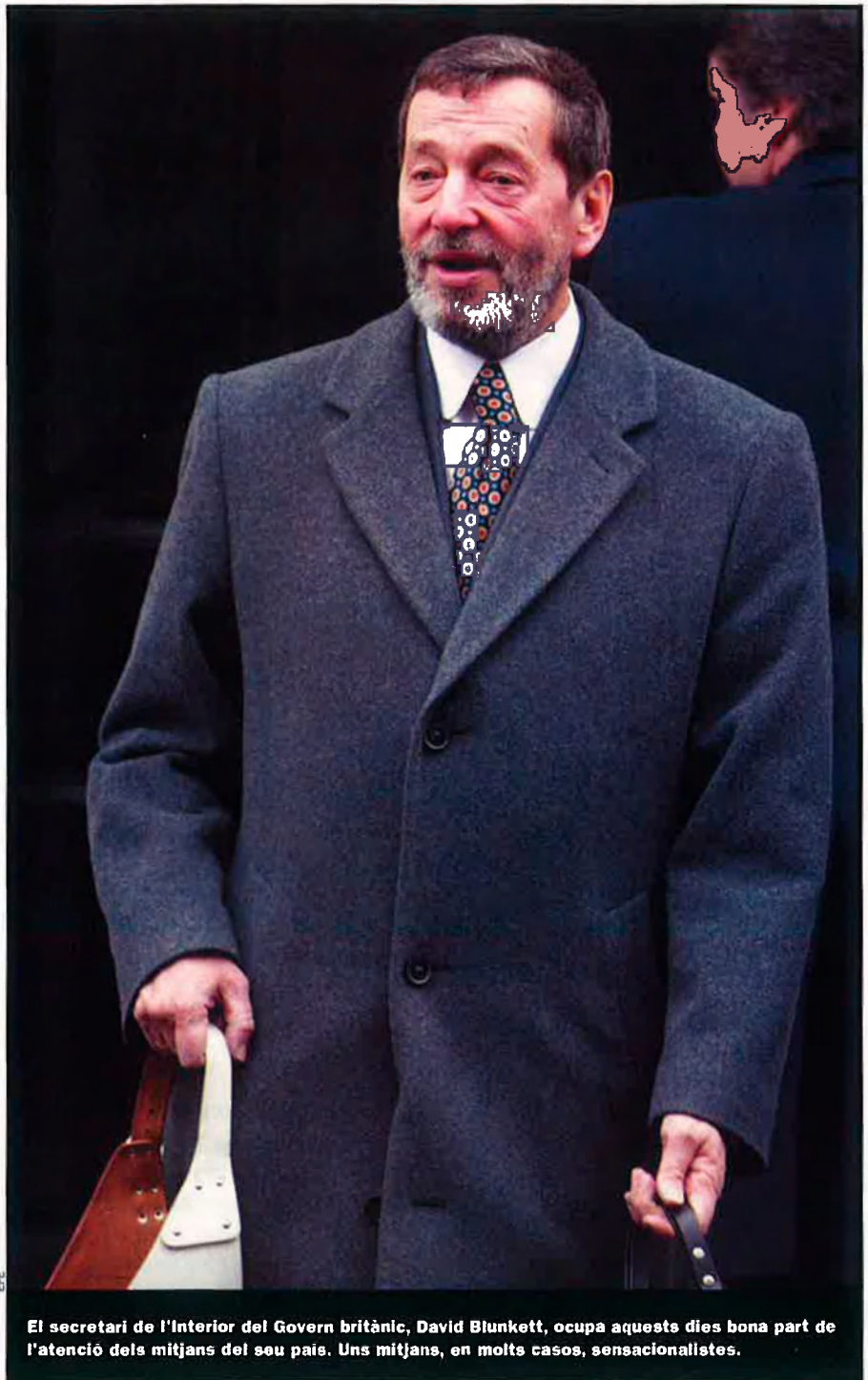
Bogeria. De l'estació de London Euston cal agafar el metropolità fins a Central Keynes; llavors un tren de la West Coast ens duu a Milton, on agafem un autobús en direcció a Westcroft o a Shenley Church End. Encara hem de ca-

minar 20 minuts abans d'arribar a la presó de Woodhill, batejada com l'Alcatraz britànic pels advocats del gabinet Binberg Peirce, que s'encarreguen de la defensa de set dels onze presos indefinits.

Quan la inspectora Owers va indicar que recomanava "accés, suport i ajuda psicològica en reconeixement de les circumstàncies úniques, de natura impossible de concretar, dels detinguts", les autoritats organitzaren el trasllat d'alguns dels onze presoners de Belmarsh —que es troba al sud de Londres— cap al penal de Woodhill. Mahmoud Abu Rideh no hi va arribar. Per a ell, ja era tard. Mahmoud, professor palestí refugiat a la capital britànica, havia fundat una escola a Afganistan per a menors d'edat. Alguns dels alumnes eren fills de membres de base d'Al-Qaida, i Mahmoud ho sabia i els havia admès a classe com a la resta dels nens que hi acudien. La seua detenció li va provocar "un sever trauma i desordre mental". Mahmoud havia estat retingut i torturat en les presons d'Israel, i ara la crueltat soferta li esclatà al cervell en veure's sotmès a una detenció aparentment arbitrària. I a més, a Londres, on mai no ho haguera pogut imaginar. Mahmoud viu avui en un altre centre penitenciari, a la presó psiquiàtrica de Broadmoor, des de desembre de 2003.

Aquest és l'únic pres de qui s'ha publicat el nom complet i altres detalls. Ben Ward, d'Human Rights Watch, ens confirma que "la detenció indefinida ha minvat seriosament la salut física i mental dels onze homes. Els advocats exigeixen la màxima urgència, perquè cada dia veuen com van deteriorant-se els presos i aviat serà impossible recuperar-los per a la vida quotidiana." Owers demanava en el seu informe d'inspecció que els permeteren rebre visites de familiars per intentar equilibrar el seu estat anímic.

Un dels lluitadors més aferrissats pel seu alliberament és l'home que seria el dotzè reu, "Mr. M". Té 38 anys, és libanès, i va escapar de Belmarsh al març de 2004 després de 15 mesos reclòs i d'una apel·lació que tingué èxit i que llançà dubtes punyents sobre la resta de les detencions. En la sentència s'hi llegeix que els agents "mai no haurien d'haver fet servir les proves que ad-

El secretari de l'Interior del Govern britànic, David Blunkett, ocupa aquests dies bona part de l'atenció dels mitjans del seu país. Uns mitjans, en molts casos, sensacionalistes.

duïen, ni en el cas que no hagueren resultat completament falses." Mr. M sap que és vital no sentir-se abandonat.

D'altra banda, el responsable polític d'aquests onze homes, el secretari de l'Interior, David Blunkett, ocupa aquesta setmana la portada dels diaris per un assumpte privat. La seua examant, una dona casada, ha filtrat a les capçaleres

sensacionalistes britàniques que Blunkett l'ha amenaçada per telèfon perquè admeta públicament que el primogènit d'ella és fill seu. Diu que en vol la custòdia, que ell és "invident, divorciat", i que no vol "viure a soles".

Victorià Jiménez
(Londres)